

Зоряна Лешко

Серце
не обдуриш

Зоряна Лешко
Серце не обдуриш

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

© Лешко З. П., 2020

© Depositphotos.com / belchonock, eevl, Sonyachny, saharr, обкладинка, 2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

Розділ 1

Грудень, 2007

Леся

У кімнаті майже не було меблів, лише стара шафа й навмисно перенесений круглий стіл, завдяки чому вона здавалася надмірно холодною. Квартира наче опиралася новим мешканцям, не бажаючи бути затишною і теплою. Батарея під вікном відчутно нагрілась, але тепло зникало десь посередині кімнати, не встигаючи її нагріти. Відсутність фіранок на вікнах лише підсилювала відчуття холоду та неприязні.

Лесі не подобався новий дім подруги: голі стіни, напівпорожні кімнати з покладаними в кутках коробками та запах необжитого приміщення. Усе це породжувало моторошні відчуття. Вона постійно оберталась до вікна, наче хтось міг підглядати за ними на третьому поверсі.

Леся переконувала себе, що саме через холод у неї затерпли пальці, а вся вона тремтить, проте всередині наростав протест проти самообману та примусу. Дівчата тим часом потирали руки, видихаючи хмаринки пари й нетерпляче дивились на Лесю. Нарешті вона не витримала:

- Я не впевнена, що хочу спробувати.
 - Припини, Лесю, нічого з тобою не станеться. Дзеркало не кусається.
 - Дівчатонька, мені реально страшно. З таким не можна бавитись.
 - Не думали, що ти настільки затуркана.
- Ярина вкотре глузувала з неї, а дівчата дружно все це підтримували сміхом.
- Ха-ха-ха, дуже смішно. Я не хочу – і крапка.

– Лесю, ну ти чого? Сама ж почала. У нас не вийшло, то, може, в тебе вийде. Розкажеш потім. Ну, невже тобі не цікаво?

Леся відступила на крок і схрестила руки на грудях. Вона вже не рада була, що розповіла подругам про ворожіння на дзеркалах. Думала – пожартують, посміються й забудуть, а вийшло навпаки – вони разом вирішили все перевірити.

Стіл готовий: біла скатертина, свічка, два овальні дзеркала, а дві блондинки та брюнетка благально дивляться на рудоволосу подругу. Вона ж з усіх сил намагається приховати свій страх і тривогу.

Леся невтомно переконувала подруг і себе, що не вірить у всі ці містичні дурниці, але зараз, стоячи перед приготованим столом, вона ладна була втекти під будь-яким приводом, лиш би не бути тут.

– Я нічого не починала й не збиралась. Це вас перемкнуло. А мені зовсім не цікаво, може, я взагалі заміж не збираюсь! До того ж яка вам різниця, спробую я чи ні?

Ярина раптом змінила тактику, підійшла, взяла її за руки й благально зазирнула в очі.

– Ну, Лесю, ти ж сама казала, що ми подруги й повинні все робити разом. А ми вже зробили. Ну давай! Недарма ж кажуть, що всі рижі – відьми. У тебе точно вийде.

Раптом Леся зрозуміла, що не встоїть, бо за кілька хвилин Ярина почне тиснути на все, що зможе, і зрештою зі сльозами звинуватить її в тому, що вона несправжня подруга. Основний аргумент, який завжди чомусь діє безвідмовно.

– Я навіть не впевнена, що ми все правильно робимо. Бабця мені колись про це розповідала, але застерегла, що це небезпечно. Якщо випустити з дзеркала дух, то він буде все життя лякати й переслідувати. От і у вас нічого не вийшло.

– Бачиш, нічого з нами не сталось – і з тобою не станеться. А якщо вдасться, то ти побачиш свого судженого. Ну!

– Але, дівчата, якщо у вас нічого не вийшло, то це значить, що ми щось робимо неправильно. Я, напевне, усе наплутала, тому в мене також нічого не вийде.

– Тим паче нема чого боятися. Ну, Лесюнько, спробуй. Якщо і в тебе не вийде, то вже тоді точно переконаємось.

Леся видихнула, надуваючи щоки. Такого напору вона аж ніяк не сподівалась.

– Гаразд. Виходьте звідси.

Дівчата вийшли з кімнати, показово зачинивши двері. Леся тяжко зітхнула й ще раз глянула, переконуючись, що вони зачинені. Може, тихо пересидіти, а дівчатам сказати, що нічого не вийшло? Усе одно ж ніколи не дізнаються, що вона навіть не спробувала.

Піжамна вечірка в честь новосілля Ярини перетворилась у вечір викликання духів. І хто її тягнув за язик? Нащо було розповідати? Подруги сприйняли все як чергову розвагу, може, тому вони нічого й не побачили. А Леся справді боялась. У дитинстві вона наслухалась бабусиних історій про домовиків, відьом, духів і про те, які наслідки може мати необережне поводження з ними. Вона виросла й була певна, що всі ці страхи залишились у дитинстві – а виявилось, що ні.

І от тепер від однієї тільки думки, що доведеться дивитись у безкінечний темний коридор із дзеркал крізь свічки, до того ж у темній чужій кімнаті, пітніли долоні й тремтіло під колінами. Не давала спокою й думка, що навіть боягузка Ксюха спробувала.

– Будь, що буде. А раптом вдасться? – промовила вона.

Леся зібрала свої руді кучері на потилиці, скрутила й заховала під комір. Навмисно тягнувши по підлозі, підсунула крісло й присіла біля столу. Пальці тремтіли, коли запалювала свічку та, вимкнувши настільну лампу, ставила її між дзеркалами.

– Суджений, ряджений, прийди до мене...

Вогник свічки хитнувся, немов від протягу, і Лесі здалось, що вона чує сміх: глибокий, гучний, із дзвіночками... сміх чоловіка... з дзеркала війнуло лісовим повітрям, і до її щоки торкнувся легкий поцілунок.

Леся з диким вереском відскочила від столу, перекинувши крісло, дзеркала та свічку. У кімнаті стало зовсім темно, і вона, боячись

ступити крок, щоб не порізати ніг осколками, заверещала з новою силою.

Опам'яталась від того, що її трусить так, аж зводить шию. У кімнаті світилось, Ксюха плакала, а Ярина вже замахнула руку, щоб дати Лесі добрячого ляпаса. Таня стояла збоку й насуплено спостерігала за всіма.

– Лесько, Лесько, що сталося? Ти хочеш, щоб сусіди міліцію викликали? Перестань верещати, у Ксюхи через тебе істерика почалась. О, йолки-палки! Ти розбила мамине улюблене дзеркало! Блін, мені тепер через тебе влетить.

Леся дивилась на дівчат так, ніби вперше їх бачила. Вони обманули її чи приховують побачене навіть одна від одної? Не може бути, щоб у них нічого не вийшло, вона ж не встигла навіть замовляння договорити!

– Вибач, я ненавмисне.

– Ага, ненавмисне. Ти що – привида побачила?

– Я йду додому.

Леся зблідла, але відповіла несподівано тихо й спокійно, так що навіть Ксюха перестала плакати. Тоді, обминаючи подруг і дивлячись під ноги, повільно перетнула кімнату й рушила до вішака. Дівчата гуртом побігли за нею.

– Лесю, ти чого так кричала?

– Просто... глюк-ефем. Я йду додому.

– Але...

– Па, дівчата.

Леся швидко взула чобітки, замотала голову й шию широким шарфом і, не застібаючи плаща, вибігла з квартири.

...У лісі було добре, спокійно, ясно та свіжо. Вона сиділа посеред галявини на м'якому товстому пледі з келихом шампанського й мружилась від сонячних променів, які крізь соснові гілки падали на обличчя. Вона почувалась дивно: легке збудження та хвилювання,

сповнені нетерпінням. Вона чогось чи когось чекала й уже починала нервувати...

Її щоки торкнувся легкий поцілунок, з несподіванки вона пролила вино й насупилась.

– Дивись, що я тобі приніс.

На плед перед нею посипались великі чорні ягоди ожини. Вона підвела погляд і вперше подивилась на того, кого чекала з таким нетерпінням: щаслива усмішка, неймовірно сині очі та світле хвилясте волосся. Високий, підтягнутий, енергійний – він не здавався їй надзвичайним чи дуже вродливим, але серце чомусь забилося сильніше, і вона мимоволі відповіла йому радісною усмішкою.

– Скуштуй.

Він присів поруч, торкнувся ягідкою її вуст, а потім нахилився й поцілував. Тілом прокотився жар, вона дозволила покласти себе на плед, торкатись волосся, талії, стегон...

Десь далеко, вриваючись у звуки лісу, загальмував автомобіль, почувся удар. Вона відчула, що чоловік відпустив її, і розплющила очі. Він нависав над нею на витягнутих руках і дивився з таким болем, що їй захотілось міцно обійняти його та заспокоїти. Вона простягнула до нього руку й побачила, як змінюється його обличчя: ніс і ліва половина перетворились у криваве місиво. Крапля крові, повільно набухнувши, впала їй на щоку. Вона закричала...

Леся сиділа на ліжку, обіймаючи коліна, і вся тремтіла. З розчиненої квартирки віяло холодом, але вона знала, що трусить її не від того. Серце калатало, волосся вологими пасмами падало на обличчя, сорочка прилипла до спини.

Леся тремтячими пальцями торкнулася щоки й ледь не скрикнула, згадавши краплю крові зі сну – обличчя було мокрим. З горла вирвались глухі схлипи, і лише тепер вона зрозуміла, що плаче.

Дівчина вхопила подушку та розридалась ще дужче, притискаючи її до обличчя.

Нащо я це зробила? Бабуся ж попереджала про наслідки. Що ж буде далі? А якщо він буде приходити щоночі? Я збожеволію. Як холодно...

Леся зірвалася з ліжка й підійшла до вікна. Вставши на кінчики пальців, вона дотягнулась до кватирки, зачинила її та завмерла, дивлячись надвір. Уздовж вулиці світили ліхтарі, падав густий сніг, тож не вірилось, що надворі ніч. Поволі вона заспокоїлась, і їй навіть стало смішно зі своїх страхів. Насправді все просто: у кімнаті було дуже темно, вона перенервувала під час ворожіння, і все те їй лише примарилось. А подруги! Замість того щоб заспокоїти, самі закотили істерику, налякали її ще дужче – і ось, як наслідок, страшний сон.

Леся на мить заплющила очі та знову побачила перед собою криваве спотворене обличчя. Вулицею промчав автомобіль, буксуючи в глибоких снігових заметах, і Леся хутко стрибнула в ліжко. Їй знову було страшно та холодно. Вона посиділа кілька хвилин, заспокоюючи дихання, а тоді лягла, скрутилась калачиком і з головою накрилась ковдрою.

Розділ 2

Серпень, 2012

Леся

Леся стояла біля вікна зі схрещеними на грудях руками й, насупивши брови, дивилась на подругу. Вона досі не вірила, що Ярина не жартує.

– Навіть не думай! Славик мене приб'є, якщо дізнається. Ні, ще гірше – він мене морально доколупає.

– Та звідки він дізнається? Він такий зайнятий роботою, що на тебе часу майже не має, а лазити по сайтах знайомств – поготів.

Леся згадала про каву, яку залишила на кухні настоюватись, і вирішила, що це привід втекти від розмови. Може, Ярина правильно все зрозуміє й нарешті відчепиться.

– Зараз прийду.

На кухні вона повільно розмішала ложечку цукру в горнятку, вдихнула аромат улюбленого напою і повернулась у кімнату. Ярина сиділа на дивані, закинувши ногу на ногу, й очікувально дивилась на неї. Леся, зітхнувши, вирішила змінити тактику:

– Яро, ти завжди штовхаєш мене на безумні вчинки, а розгрібаю потім я сама. І взагалі, нащо воно мені треба?

– Ой, та перестань! Ти ще заміж не вийшла, а вже робишся квочкою. Тобі двадцять два, а без дозволу нареченого і пчихнути не можеш.

– Те, що Ярослав тобі не подобається, не означає, що я маю поводитись, як німфоманка.

– Ти себе хоч чуєш?! Я ж не кажу тобі зраджувати його з першим-ліпшим. Зареєструєшся на сайті під псевдонімом, поспілкуєшся

трохи, не виходячи з дому, розвієшся, а коли повернешся з відрядження твій ненаглядний, то просто видалиш анкету.

Леся примружила очі. Пропозиція їй справді звучала заманливо, але щось муляло їй серце. Почуття до Ярослава не б'ють фонтаном, і в такій розвазі вона не бачила майже нічого поганого. Через те, що нікуди не ходила після роботи, Леся все частіше почувалася відірваною від життя. Тим паче поки що вона Славіку не дружина й інколи навіть відчувається поруч із ним на пташиних правах. Трохи розвіятись, набратися впевненості, підняти самооцінку, ще їй не виходячи з дому – можна спробувати.

Але її лякало інше: Ярина ніколи нічого не робить просто так, ба навіть більше – не просить.

– Я ж бачу, що ти хочеш. Лесю, ну чесне слово! Ти сидиш вдома, як монахиня. Зранку на роботу, ввечері звіт по скайпу, книжка, інтернет, телевізор, спати. Та ж тебе навіть на вихідних у кафе годі витягти, я вже мовчу про дискотеку. Я ще розумію, якби ти любила його до нестями.

– Я і люблю.

Леся одразу ж вдала ображену. Чого-чого, а проникливості Ярині не бракує.

– Ага, розкажуй! Він задурих тобі голову обіцянками про гарне життя й перспективну кар'єру, яка на дев'яносто відсотків лише в його уяві. Він взагалі сприймає тебе як... як найдорожчий елемент декору.

– ЩО – О!?

Леся grimнула горнятком об стіл, розхлюпуючи каву.

– Вибач. Зізнаюся, я просто заздрю. Ну не ображайся, Лесюню. Просто підтримай мене. Ксюха такого мужика знайшла через сайт, то, може, і мені пощастить, а ти ще кілька контактів підкинеш... Ну будь лааааааааасочка. Я вже зареєструвалась.

– Відколи це тобі кавалерів бракує?

– Власне, кавалерів не бракує, але я хочу чогось серйозного.

– На сайті знайомств?!

Ярина подивилась на неї так, наче Леся розумово відстала й не усвідомлює елементарних речей.

– Ну, так. Знаєш, зараз є мода серед забезпечених чоловіків шукати наречених через інтернет. Вони хочуть так переконатись, що дівчатам потрібні не їхні гроші, а вони самі. Якось так.

Леся примружилась і дуже мило запитала:

– І як ти збираєшся вирахувати, хто є хто?

– Знаю кілька способів... Ну то як?

Невже вона це серйозно? І вся ця катавасія для того, щоб знайти мужика в неті, тоді як вони юрбами по місту ходять? І багато з них досить не бідні. До того ж не з одним Ярина знайома особисто, і вони не проти закрутити з нею роман. Дивно все це якимось.

– Ти ж все одно не відчепишся...

Ярина підсунула ноутбук із відкритою анкетою, і Леся, навмисно голосно зітхнувши, втупилась у монітор. Це ж треба стільки всього заповнити, а ще псевдонім вигадати й найголовніше – знайти цікаві екземпляри для подруги. І все це за умови, що вдасться якимось розгадати, хто ж із них замаскований олігарх.

– А може, ти полегшиш мені справу й відкриєш секрети олігархів? Ну, щоб я зразу відсіювала лівих.

– Лесько, ну ти ж розумна. Сама побачиш, хто зовсім не підходить, а з рештою розберемось.

Леся дуже сумнівалася, що подруга вмовляє її лише заради цього. Яринині пояснення аж надто наївні, зважаючи на її практичну та розсудливу вдачу. Ще й маленький надокучливий хробачок у Лесиній голові не давав спокою. Вона погодилась, лиш би Ярина перестала «виносити» їй мозок. Вона й без цього добряче полоскотала їй нерви натяками на несерйозність стосунків зі Славком. Тому легше було погодитись на цю дурну затію і тихенько забути про анкету. Хай повисить кілька днів, а тоді можна видалити.

– Добре, тільки каву доп'ю.

Фокса, 22 роки, неодружена, люблю блюз, шоколадне морозиво і latte. Шукаю цікавого співрозмовника та зустрічі. Інтим не пропонувати.

– Так може бути?

– Супер. Зразу видно – писала скромниця. Фото додай.

– Навіщо? Ми так не домовлялись.

– Ти думаєш, без фотки хтось напише? Лесю, у тебе ж є така маленька, гарненька, там де ми в лісі, пам'ятаєш? Ти з деревом обіймаєшся. Саме те, що треба.

– Яро, а ти впевнена, що це мені боком не вилізе?

– Та чого ти так хвилюєшся? Крім нас, ніхто й не дізнається.

Лесю раптом осяяло:

– Слухай, а чого б твоє фото не поставити, якщо для тебе шукаємо?

– А якщо тобі хтось сподобається, як ти йому потім це поясниш?

– Ніяк, бо я не збираюся ні з ким зустрічатись.

– А раптом?

– Яро, ми так не домовлялись...

Ярина демонстративно закотила очі й зітхнула.

– Лесю, чесне слово, ти як маленька. Просто визнай, що боїшся, і закриємо тему.

– Ага, з тобою закриєш.

Леся читала Еміля Золя «Дамське щастя». Перечитувала втретє. І кожного разу намагалась зрозуміти, що їй так вабить у цьому творі й чому щоразу здається, наче вона щось пропустила. От тільки сьогодні читання не йшло, і вона по черзі злилась то на подругу, то на себе.

Коли Ярина починала скиглити, легше було погодитись одразу, бо все одно не відчепиться. Подруга дотримувалась єдино правильної істини: «наглість – друге щастя» і байдуже, чи хтось хоче бути ошасливленим. У такому ставленні до життя Леся їй навіть трохи

заздрила, але терпіти не могла, коли Ярина своє кредо поширювала й на неї.

З іншого боку, категорично відмовитися вдавалось дуже рідко. Ярина смертельно ображалась і довго не хотіла миритися з відмовою. Вона була єдиною близькою подругою Лесі й безсовісно цим маніпулювала.

Леся чемно заповнила всі пункти анкети, але як тільки подруга пішла, вимкнула ноутбук і зайнялась своїми звичними справами. Роботи завжди багато, якщо її навмисне пошукати: витерла пил на поличках і книжках, перебрала одяг, підготувала зошити й підручники, щоб в останній день не морочити собі голови, і наостанок помила вікна. Кава, обід, покупки, безліч інших дрібних справ – і до вечора вона почувалась такою втомленою, що мріяла лише про гарячу ванну з м'ятною олією та книжку.

Леся, занурившись в ароматну воду, саме розгорнула книжку, як раптом відчула роздратування. Дівчина зрозуміла, що їй неймовірно цікаво, чи хтось написав, що написав і скільки потенційних кавалерів переглянуло її анкету. Вона злилась на себе за цю цікавість, проте не могла зупинитись.

Наче караючи себе, Леся прочитала ще дві сторінки, повільно встала з ванни, так само повільно витерлась і нанесла на тіло бальзам. На кухні зробила велике горнятко чаю й повільно попрямувала до кімнати. Натомість усередині неї дико верещало й уже десять разів добігло до ноутбука і назад вмираюче з цікавості її друге я.

Екран привітав Лесю заставкою з підтягнутою фітнес-дівою та написом: *«Працюй над собою. Ніхто з першого погляду не закохається у твій багатий внутрішній світ».*

– От саме випала нагода спочатку внутрішній світ і представити. Так! Якщо ніхто не написав, одразу видаю анкету й пошлю Ярину лісом.

Сто тридцять чотири повідомлення.

Леся оторопіло дивилась на екран і раділа. Ще й доби не минуло, а лічильник повідомлень уже зашкалює. Але як тільки почала переглядати, радість змінилася злістю й роздратуванням. Із першої півсотні залишила лише чотирьох, решта пішли в чорний список. Інтим пропонували – і просто так, і за гроші, причому і їй, і з неї.

– Бувають же такі придурки... І на цьому сайті Оксана знайшла нормального мужика? А Ярина шукає законспірованого принца? Жах! І як я погодилась на цю нісенітницю? Та тут навіть просто поспілкуватись нема з ким!

Однак, тамуючи злість, вона продовжувала переглядати повідомлення. Якщо вже й видаляти анкету, то потрібно набратись отрути й ґрунтовно пояснити Ярині, чому вона не братиме в цьому участі.

А тобі пасує нік.

Леся спіткнулась об речення. Як не дивно, але він єдиний, хто помітив зв'язок між ніком і її рудим волоссям.

Дякую.

Відповіді не було, значок «онлайн» не блимає, отже, він не на сайті й можна швиденько переглянути його профіль, суто з цікавості – а раптом це екземпляр для Ярини?

Мрійник, 25 років, неодружений, люблю міцну каву, чорний шоколад, осінній ліс, шукаю споріднену душу з родзинкою і перцем.

Леся усміхнулась. Цікаво, з гумором і трішки нахабно. Вона просто не змогла втриматись:

Цікавий суповий набір)))

Майже миттєво їй стало не по собі. Це ж вона фліртує з ним, даючи привід знову написати. Хоча все так і було задумано, але Леся почувалась так, ніби чинила щось погане. А ще вдень переконувала себе, що все нормально й це просто розвага, про яку ніхто не дізнається.

Раптом вона побачила фото й завмерла, вдивляючись. Щось невловимо знайоме було в цій усмішці, ніби вона вже бачила її раніше... І погляд ледь примружених проти сонця очей, і дерева за його спиною...

Я вірю, що існує ідеальна жінка, призначена саме мені.

Пролунав сигнал повідомлення, і Леся мало не підстрибнула з несподіванки. У першу секунду їй захотілось закрити ноут і чкурнути від нього геть, але в останню мить втрималась. Нехай вона не помітила, як він зайшов на сайт, але почуватись, як застукана за підгляданням школярка, просто смішно. Він не знає її, вона не знає його, веб-камери не ввімкнено. Крім цього, Лесю чомусь зачіпало те, що він писав.

А якщо призначена саме тобі жінка виявиться неідеальною?

Виключено.

Звідки така впевненість?

Бо я буду бачити її такою.

Леся розізлилась, але не могла зрозуміти причини. Проста фраза викликала в ній бурю емоцій – від бажання розплакатись до майже відчутної ненависті. Неправильно писати таке серед вульгарності та розпусти.

І ти шукаєш її саме тут, на сайті, який більшість чоловіків сприймає як віртуальний каталог борделю?

Він мовчав кілька хвилин. Леся вже навіть подумала, що образила його й не дочекається відповіді. Або що він напише єдино логічне: «А що ти тут робиш?» Вона б і сама так написала. Ну і нехай. Може, це тільки вона так думає, що образила, а насправді влучила в ціль?

У тебе щось сталося?☹

Якби він написав «у тебе проблеми?», то Леся сприйняла б це як вияв образи, бо вважала цей вислів стандартною фразою агресії у відповідь на незручне питання. Але він написав так, наче зрозумів щось таке, чого вона сама в собі не розуміла. І це зачепило її настільки, що дівчина гримнула кришкою ноута.

– У мене нічого не сталося, у мене все прекрасно... психолог довбаний...

Розділ 3

Руслан

– Ох ти ж, яка злюка!

Руслан вдивлявся в усміхнені зелені очі й намагався зрозуміти, що вона сама тут робить. «Тільки спілкування» на сайті, який «більшість чоловіків сприймає як віртуальний каталог борделю»?

Попри образу за своє дітище, Руслан мимоволі реготнув на весь голос. Оце справді дівчина з перцем і добре підвішеним язиком. Тепер ще залишилося дізнатись, яка в неї родзинка – і взагалі буде ідеально.

Руслан знову поглянув на фото. Дівчина виглядала з-за дерева, обіймаючи стовбур. Її губи, очі, обличчя випромінювали сміх, а хмарка кучерів переливалась усіма відтінками рудого.

– Ти чого?

Артем нахабно розвернув до себе Русланів ноут.

– Але ж гарненька!

– І злюка при тому.

– Люблю злих...

– Вона моя.

– Серйозно? Ти ж сайт тестуєш, а не шукаєш собі дівчину.

– Одне другому не заважає.

– Ага, якби я так зробив, то мені б добряче перепало від тебе.

– Ой, не треба робити з мене монстра. Якщо комусь і перепале від мене, то Івану. Де його чорти носять?

Руслан розвернув до себе ноут. Дівчина вийшла з сайту, вогник не блимав, і настрій у нього різко зіпсувався. Чому вона так розізлилась? Ніби й не образив її, нічого не пропонував, хоч такий і гріх не запропонувати.

Мимоволі Руслан знов усміхнувся й отримав стусана у плече.

– За що?

– Бачу-бачу твої збочені думки. І вже навіть уявляю ситуацію: ви спілкуєтесь, усе гуд, вона дає тобі свою адресу й просить купити дорогою вино і горілку. Ти стоїш, дзвониш у двері, і вона відповідає тоненьким голосочком: «Відчинено». Ти впевнено заходиш, світло мерехтить, пахне «Шанель номер п'ять», і знову тоненький голосочок: «Я в душі, випий горілочки, а мені налий вина». Ти метушишся, келихи, полуничка, квітка, сто грам на душу для хоробрості. Сідаєш на ліжку, і тут гасне світло, а в дверях стоїть вона – напівоголена пенсіонерка...

– Придурок!

– А чому це одразу придурок? Ти тут втикаєш на фото, але ж це тільки фото, і не факт, що воно реальне. Сам подумай: навіщо такий дівчині сайт знайомств?

– От і запитаю в неї, чи реальне.

– Ну-ну, вперед. Тільки не кажи потім, що я тебе не попереджав.

Вони часто жартували один з одного, але цього разу Артемові слова зачепили Руслана за живе. Дівчина йому справді сподобалась, тому він уважніше глянув на фото: якісне, видно, що зроблено цифровиком, а тому ніяк не може належати особі пенсійного віку, хоча ніхто ж не завадить людині завантажити чуже фото з нету й поставити собі на аватарку.

Руслан ввів фото в пошук і побачив одне-єдине посилання на той самий сайт знайомств. Отже, фото оригінальне, тож є шанс, що воно належить тій-таки «Фоксі». Аби тільки дівчина анкету не видалила до того, як вдасться вмовити її на зустріч.

Руслан вдивлявся в зелені, ледь примружені проти сонця очі, витончені риси обличчя, і його не полишало дивне відчуття, що він її звідкись знає. Ніби спогад, що миготить десь на краю свідомості й не дає себе впіймати.

Робочий день добігав кінця, і Руслан втомлено потер очі. Під повіками пекло, мало не сльозило, проте він нарешті завершив

роботу над новою програмою. Ще одна цеглинка у фундаменті грандіозного задуму.

Руслан обіперся на спинку крісла, задоволено потягуючи спину, що нила, та й вже починало пекти у попереку. Протяжно видихнув, міцно заплющив очі й потягнувся руками вгору, аж хруснуло – мить чистої ейфорії, коли розумієш, що тіло втомилось, але роботу зроблено, і все ідеально.

Хлопцю здавалось, що він відчуває на собі погляд Артема і його беззвучний сміх. Сам мимоволі всміхнувся, оглядаючись на друга.

- Пора закруглятись. По пивку?
- Навіть не знаю. Голова гуде, як баняк. Мені б помитись і в люлю.
- От вип'ємо пива, і голова перестане боліти.
- Ууууу...
- Руля, не вимахуйся. Я ж бачу, який ти задоволений. Закінчив?
- Єсс!
- Треба це обмити. Личило б й Івана кликнути. А його так і не було весь день.
- Ну, він же в нас грошима крутить і таки добре нас розкрутив.
- Ага, какашку він би розкрутив без твоїх мізків. Просто хоче свої кровні якнайшвидше відбити.
- Тьом, ти несправедливий. Без нього в нас тільки і було б, що мізки, а стартовий капітал на дорозі не валяється.
- А ти не прибідняйся, тебе з твоїми напрацюваннями в будь-яку круту айтішну компанію візьмуть. Ну гаразд, ми почали нормально заробляти. Давай викупимо його долю.
- Ти ж знаєш, що він не продасть. А навіть якщо і погодиться, то загне такий еквівалент, що ми замучимось збирати гроші.
- Тут ти маєш рацію. Іван своєї вигоди нікому не подарує.
- Добре, Тьом. Давай по пивку й спати. Я реально втомився.

Було вже далеко за північ, а сон все не йшов. Руслан увімкнув настільну лампу й потягнувся за цигаркою. Злився на себе за цю

шкідливу звичку, але в такі безсонні ночі тільки паління їй заспокоювало.

Руслан палив і згадував закінчення дня. «По пивку» не вийшло, бо Артем «згадав, що забув про мамині іменини», тож їм терміново потрібно їхати, адже всі чекають, і мама образиться.

Як тільки вони прикрили за собою хвіртку, з вікна будинку виглянула сестра Артема, і почувся її радісний крик:

– Маааа, хлопці прийшли!

Хлопці презирнулись і дружно зайшли всередину. Руслану подобалось почувати себе частиною цієї родини, подобалось, що мама Артема не робила різниці між ним і сином, ніби вони були братами. Вони навіть були схожі між собою зовні: одного зросту, статури, синьоокі блондини, мали спільні захоплення, але кардинально різні характери.

Артем виріс у невеликому затишному будинку в передмісті Львова, у колі дружньої люблячої сім'ї. Він був добрим програмістом, впевненим у собі чоловіком і спокійно дивився в майбутнє. Артем знав, що у будь-якій ситуації матиме опору та підтримку, а ще місце, де його завжди чекають і люблять.

Руслан погасив цигарку та взяв ще одну. Він щиро заздрих Артему, бо такого дому не мав і після гостювання в друга особливо гостро відчував самотність.

Про своє дитинство та юність Руслан згадувати не любив. Єдине добре, що в нього там було, це мама. Вона любила його завжди: коли до семи років гаркавив і ніяк не міг вимовити «р», «ш» та «ж»; коли приходив із розбитою губою, бо не вмів дати здачі; коли вирішив вчитись на програміста; коли радів, плакав, перемагав і зазнавав невдач.

При згадці про маму находила така тяжка туга, що було важко навіть дихати. Вона терпляче берегла шлюб заради сина, щоб той мав батька й чоловіче виховання. Це було єдиним, чим Руслан міг їй дорікнути.

Батька Руслан ненавидів, напевно, років із десяти, хоча до того любив його, у якійсь мірі навіть обожнював. Тато-далекобійник рідко бував удома, і Руслан чекав його приїзду з чистою дитячою щирістю та тугою. Він уявляв, як розповідатиме йому чого навчився, що зробив, як попросить допомоги в чомусь або поради, як пожаліється, і тато покарає кривдників.

Дитяча уява малювала яскраві картини, і чим ближче було до приїзду батька, тим більше Руслан у них вірив. Однак реальність розбивала ті мрії на друзки. Відпочивши, тато вислуховував його й починав нещадно критикувати. А якщо Руслан плакав від образи, то отримував ще й насмішку.

Дитяча пам'ять має здатність ховати неприємне та вибачати, юнацька ж усе пам'ятає і накопичує.

Усе частіше Руслан почувався неповноцінним, поганим, дурним. Він ріс із думкою, що все робить неправильно, і в ті дні, коли в батька були перерви між рейсами, намагався бувати вдома дуже рідко.

Іван Мірошніченко вважав, що перевізник – це добра робота за добрі гроші, і хотів, щоб син теж обрав справжню чоловічу професію, із хорошою платнею.

Батько ніколи не питав Руслана, ким він хоче бути, лише пропонував варіанти на вибір: моряк, інженер-будівельник, далеkobійник. Заперечення не приймалися, а якщо Руслан наполягав, що це йому не подобається чи він цього не хоче, то діставалось мамі:

– Марто, ти дурепа! Як сина виховуєш? Батька не поважає. Слабаком росте. Ні мудре сказати, ні задачі дати.

Руслан ображався не так за себе, як за маму. Якось навіть сказав батькові, щоб не кричав на неї, за що отримав такого запотиличника, що аж в очах потемніло.

Мама скрикнула, підбігла до нього. Руслан почув глухий удар. Мама впала на підлогу, тримаючись за живіт і судомно хапаючи повітря.

У ту мить ненависть остаточно витіснила синівську наївну любов, надії, ілюзії... і якби не страх, що мамі буде ще гірше, Руслан викричав би в обличчя батькові все, що про нього думає.

Уночі Руслан довго не міг заснути. Він ніколи раніше не бачив, щоб батько бив маму, але тепер зрозумів її поведінку: мовчання у відповідь на образи, здригання, коли батько був чимось незадоволений і підвищував голос, і те, що вона ніколи не підходила до нього сама. Руслан плакав від ненависті й безсилої люті.

Чому йому дістався такий тато? Черствий, жорстокий, завжди всім незадоволений. Руслан і раніше бачив, що мама боїться, а тепер уже напевне знав і причину, але лише закінчивши школу, зрозумів, чому вона не кинула чоловіка, не подала на розлучення. Вона була домогосподаркою авторитарного й ревнивого чоловіка, який заборонив їй працювати, бо добре заробляє, натомість вона повинна була дбати про дім та сім'ю. Батько зробив її повністю залежною від себе. Їй не було куди піти, ще й з дитиною.

З часом Руслан навчився прикидатись, грати роль правильного сина, адже бачив, що тоді батько ставав спокійнішим і залишав їм більше грошей.

Мама померла, коли Руслан закінчував одинадцятий клас. Тиждень до того зателефонувала якась жінка, назвалась Настею і попросила дати Івану розлучення.

Руслан був удома і все чув. Юнак бачив, як мама зблідла й мало не знепритомніла. Вона не вірила, сказала, що жінка помилилась номером. Через чотири дні прийшов лист із фотографіями. На них Іван Мірошніченко обіймав молоду жінку – усміхнену, доглянуту, красиву. Фотографій було багато, зроблених протягом року, за різної погоди й обставин.

Маму схопило серце, у лікарні стався мікроінсульт, через добу ще один, і Марта Мірошніченко померла, не приходячи до тями.

Руслан не плакав. Весь його біль перейшов у ненависть. У сімнадцять років він залишився сам, бо батько не зміг приїхати, оскільки був на кордоні з Німеччиною.

Хлопець мусив самотужки збирати довідки, організовувати похорон, пережити все це й не зійти з розуму від ненависті до цілого світу. Допомога сусідки, з якою спілкувалась мама, тільки його озлоблювала – чому чужа людина турбується про нього більше, ніж рідний таточко?

Коли батько приїхав і запитав, що сталося, Руслан кинув йому в обличчя фотографії. Вони якийсь час дивились один на одного, а тоді батько вийшов, гримнувши дверима. За два дні він поїхав, залишивши на столі гроші.

Руслан ненавидів ті гроші навіть більше, ніж батька. Ненавидів за те, що мусив їх узяти...

Розділ 4

Леся

...довгий і неймовірно ніжний поцілунок проймав душу, вона віддалась йому повністю, насолоджуючись кожною миттю... відчувала теплу долоню на потилиці, пальці, ледь торкаючись, провели по спині, вона вигнулась, а поцілунок перервався...

Леся лежала, втупившись у стелю. За вікном сіріло, до дзвінка будильника ще дві години, але вже зовсім не хочеться спати. Серце ніяк не заспокоювалось. Від згадки про поцілунок, хай навіть уві сні, тілом проходила хвиля збудження.

Славко далеко, я сама, от і сниться всяке, і хочеться... а ще духота така, що зі шкіри вилажу..

Але Леся розуміла, що насправді річ не в цьому. Славко навіть після довгої розлуки ніколи не викликав у неї таких емоцій та бажань, він був стриманим у виявленні почуттів. Сьогодні ж вистачило одного погляду з фото, і в неї почалась гормональна революція. Це якось зовсім неправильно – так реагувати на чоловіка, якого не знаєш і навіть не бачила в реальному житті.

«Я буду бачити її такою».

Слова спливали у свідомості, і Леся зрозуміла, що річ саме в цьому. Що б не казав Ярослав, які б дорогі подарунки не робив, як би не дивився на неї – вона ніколи не відчувала себе особливою для нього в такому сенсі.

Напевно, Ярина все ж таки має рацію: зі Славком їй просто зручно, і тому вона заплющує очі на взаємовигоду їхніх стосунків. Леся, безперечно, любить його, але... Чомусь їй здається, що між любов'ю та коханням величезна різниця. Ні, зі Славком їй добре, навіть дуже,

але... Ось його нема вже другий тиждень, а вона зовсім не вмирає від туги, вечірні розмови з ним по скайпу радше дратують, ніж тішать, а мало б бути все навпаки. Їй лише двадцять два, вона ще занадто молода, щоб відмовлятися від тих емоцій, які дають справжнє кохання й пристрасть. Однак відмовляється, адже в ній переважає розсудливість, і вона досі не зустрічала чоловіка, який змусив би її забути про все на світі.

І от зараз, коли все вже майже вирішено, Леся відчуває в собі зміни. Незнайомий чоловік не виходить з думок і переслідує навіть уві сні.

– Омана якась... Я люблю Славка, у нас спільні плани на майбутнє. Треба з цим покінчити. Я не повинна так реагувати на гарні фрази незнайомого чоловіка. У неті всі стають ідеальними, і в цьому легко переконатись. Треба його спровокувати. Він десь таки проколеться, а я заспокоюсь... Хоча – чому я? Скину Ярині, і хай розбирається.

Леся відкрила ноут і відновила сеанс.

Вибач, не хотіла тебе образити.

Вона почекала кілька хвилин і вимкнула ноутбук. Не дивно, що Мрійника не було на сайті, адже п'ята година ранку, і, мабуть, він проігнорує її вибачення. Ну й нехай, і без того безліч справ. За два тижні почнеться навчання, треба скупити канцелярію, кілька обновок, осінні чобітки. І відпочити, використавши залишки зарплатні.

Леся всміхнулась. Попри все, вона пишалася собою, адже трудилася все літо, жодного разу не попросила допомоги в мамі й дратувала Ярину тим, що не завжди могла піти з нею на гульки.

Ярина – єдина з їхньої шаленої четвірки, яка досі залишається її подругою. До того ж найближчою подругою. Часом Леся перетинається також з Оксаною, але ці зустрічі обмежуються холодним вітанням. Таня поїхала на навчання за кордон, і вони все рідше розмовляють, навіть по скайпу. Ярина ж залишалася тією ланкою, яка ще їх пов'язувала, і розповідала Лесі про останні події в житті колишніх подруг.

Леся спочатку ображалась, не розуміла, чому подруги віддалились – вони ж дружили з дитинства. Та з часом вона вирішила для себе, що це нормально, у кожного своє життя та свої проблеми. Не хочуть дружити, то й не треба. Такі вони, значить, подруги.

З Яриною вони випадково зустрілись у торговому центрі, коли та виходила з примірочної кабінки з кількома парами яскравих купальників. Леся спочатку хотіла непомітно втекти, але було пізно, оскільки подруга вже встигла її помітити.

– О! Ти чого не сказала, що йдеш на закупи?

– Це було спонтанне рішення.

– Аякже... Це в мене спонтанне рішення. Їду на тиждень у Шацьк. Ото вибираю, – Ярина потрясла купальниками, – а ти чого тут?

– Ручки, зошити, блокноти.

– Психопатка! Ще море часу, навіщо псувати собі останні дні волі.

– Мені подобається вибирати...

– Я ж кажу – психопатка! Визнай нарешті, що ручки й блокнотики – то твоя манія. У тебе й без того їх ціла колекція, стопочкою і за кольором.

– Ой, не починай! У тебе теж колекція купальників, а ти от знову цілу купу навибирала.

– Так я ж ними користуюсь, а ти на свої ручки та блокноти тільки дивишся.

– Добре, я психопатка, тож закрили тему.

Леся розвернулась, але подруга схопила її за руку:

– Почекай-почекай! Ти була на сайті? Що там? Які новини?

І раптом Лесю накрило, уся злість, роздратування й образа вихлюпнулись назовні в одну мить. Це Ярина винна в тому, що у неї зсув по фазі, а вона радіє, наче все так і задумано.

– Була. І не розумію, як Оксана могла знайти там нормального чоловіка?! Навіщо ти туди влізла, ще й мене змусила? Там лише одні збоченці й придурки! Як тільки прийду додому, першим ділом видалю ту анкету.

Ярина на мить примружила очі, і Леся зрозуміла, що попалась.

– Якщо все так погано, то чому ти не видалила її одразу? Ага, мовчиш! Ще й почервоніла. Напевно, хтось таки є нормальний і цікавий. Зізнавайся!

– Ти завжди вмієш усе перевернути з ніг на голову. Я просто була в шоці від текстів і непристойних пропозицій, тому зі злості захопнула ноут, надіюсь, що екран не тріснув. Але зараз я вже адекватна та йду додому його чистити. Зідзвонимось.

Леся злилась. Щось у душі муляло й не давало їй спокою, щось досі невідоме зароджувалось у ній, розросталось, не давало дихати, думати, було прагненням, якого вона не могла зрозуміти та прийняти. Це «щось» виривалось назовні, вимагало дії, зміни, оновлення.

Леся не розуміла, що з нею відбувається. Її ритм життя вже цілком усталений, тривалі стосунки з перспективою на майбутнє, план на наступні три роки. Тоді чому зараз перед очима не Славко, а чужий і незнайомий Мрійник?

Я не образився. У всіх бувають погані дні ☺

☺

Це твоє реальне фото?
Чому питаєш?

Мені здається, я вже десь тебе бачив

Так, реальне. Можливо, бачив. Ти звідки?

Львів. А ти?

Теж

Тоді не дивно... хоча... я б обов'язково познайомився з тобою...

?

Як тебе звати?

Леся

Руслан, дуже приємно.

☺ А твоє фото реальне?

Так. Чому питаєш?

Мені теж здається, що я десь тебе бачила.

Може, у сні?

Ти віриш у сні?

Так. І в містику, і в долю...

Вибач, зараз у мене справи, напишу пізніше.

Насправді їй потрібно було заспокоїтись.

Леся дуже зраділа, побачивши смайлик у повідомленні, і відповіла тим самим. Але більше не змогла написати нічого, як їй здалось, серйозного, усі слова наче випарувались. Леся перечитувала переписку й ледь не била себе кулаком по чолі – він ще подумає, що спілкується зі школяркою, яка створила дорослу анкету. Пальці тремтіли, набираючи відповідь, натомість подумки вона виправдовувалась: Я тільки переконаюсь, що в нього приховані мотиви, і видалюсь. А Ярина нехай сама шукає свій ідеал.

І раптом – згадка про сон. Далекий, давно забутий. Він виринув у пам'яті, і дівчину заповнили емоції: нетерпіння, хвилювання, бажання та страх, так, наче вона пережила все це насправді. І там був він! Саме він – Руслан. Тепер Леся була в цьому впевнена. І

водночас розуміла, що це зовсім нереально, неможливо! Це не можна навіть збігом назвати! То чому ж вона так реагує?

Дівчина вкотре переконувала себе в тому, що в неї розгулялась фантазія, їй зараз самотньо, коханий у відрядженні, з подругою посварились...

От власне – Ярина і сайт! Подруга ж обов'язково перевірить, чи Леся видалила анкету. Дівчину раптом почало тіпати: через Ярину в неї завжди неприємності, непередбачувані ситуації, та й усі, пов'язані з ними, наслідки також дістаються їй. Анкету потрібно терміново видалити, але... як же Мрійник-Руслан?

Леся закусила губу. Вона ніяк не могла змусити себе натиснути на видалення. Дівчина бачила, як блимає значок «онлайн» біля його фото, і їй зовсім не хотілося, щоб він подумав, наче вона просто злякалась і втекла. А ще Лесі не хотілось визнавати, що вона надто всім цим переймається, і це вже було зовсім по-дурному. Треба розумно написати щось на прощання, і якщо він відповість, то...

Просто попрощатись, ніякого «то» бути не повинно, тим паче що він бачить: вона на сайті й не озивається.

Я видаляюсь .

☹ Чому?

Це було помилкою.

Давай зустрінемось .

Леся заворожено дивилась на монітор і тремтіла від бажання прийняти Русланове запрошення. Навіть не так: вона назве сто й одну причину, щоб відмовитись, але зрештою все одно погодиться.

З нею знову відбувалось щось незрозуміле: у горлі стояв клубок, а від нетерпіння поколювало кінчики пальців.

Десь у глибині свідомості кричав розум, що так не можна, адже вона не знає, хто там, за фото: маніяк, збоченець чи просто чоловік,

який розважається в неті. Байдуже. Своє бажання Леся виправдала думкою, що раз у житті може дозволити собі божевілля. Їй просто цікаво. Вона прагне нових вражень. Леся хоче в майбутньому сказати: «У мене є що згадати»...

Усе це дурні виправдання. Насправді їй нестерпно хочеться зустрітись з ним і дізнатись, чи відчуватиме вона в його присутності те саме, що відчуває зараз. Можливо, у неї всього-на-всього емоційний і чуттєвий голод, і зустрівшись, вона не відчує нічого, крім незручності. Тоді мило всміхнеться, перепросить і піде додому чекати Славка.

Добре.

Біля «Панської чарки». За годину.

Він не спитав, як її впізнає, не сказав, як упізнати його, отже, його фото таки справжнє, і він впевнений, що її теж. Леся насупилась, розмірковуючи, добре це чи погано. Він хоче викликати в неї довіру, але, з іншого боку, і сам їй довіряє.

Леся стояла перед дзеркалом і чи не вперше уважно вивчала себе. Не те щоб вона раніше так не робила, однак досі для неї було важливим подобатись лише собі, а «кому не подобається – хай не дивиться». Тепер же ж вона намагалась побачити себе очима чоловіка, на якого хотіла справити враження.

Дура, вар'ятка, крейзі... Байдуже, замовкни. Я в будь-який момент можу зупинитись.

Попри хаос у думках, дівчина продовжувала вивчати своє відображення. Перше, що кидалося в очі, – волосся, насичено руде, із мідним відтінком. Був час, коли вона ненавиділа його, експериментувала з кольорами й завжди невдало: від блонду ставала «блідою міллю», а притемнивши – «вампіро-готом». Компроміс ніяк не знаходила, тож зрештою вирішила, що

найпростіше – зробити недолік жирним плюсом. Тепер волосся було її гордістю та зброєю.

Далі – очі. Зелені, із бронзовим вкрапленням біля зіниць. Вдало підібравши макіяж, Леся могла змусити їх сяяти. Славик якось зізнався, що запав саме на її погляд, і згадка про це завжди викликала в неї усмішку.

Губи – чітко окреслені, не тонкі, але й не надто повні. Леся ніколи не користувалася яскравими помадами, лише натуральними чи ледь рожевими відтінками. І – усмішка.

Леся часто користувалась перевагами своєї нестандартної краси, але зараз хотілось легкості та природності, тому вона вирішила, що лише зволожить губи бальзамом, збере у хвостик свої руді спіральки й одягне сарафан, не задовгий і не закороткий, ледь-ледь за коліна.

Якщо вона не сподобається Мрійнику такою, то... То що? Чому вона так хвилюється, якщо погодилась на цю зустріч лише з цікавості? Однак, як не дивно, цього разу Леся не хотіла грати, спокушати, інтригувати й навіть боялась, що буде йому нецікавою.

У якийсь момент дівчина вирішила, що це все дурня і вона нікуди не піде. Для чого їй пригода, яка може мати для неї непередбачувані наслідки, і чому вона переймається тим, яке враження справить на незнайомого чоловіка з сайту знайомств?

А якщо їх побачить хтось зі знайомих і розкаже Славкові? Як вона йому це пояснить? Особливо якщо врахувати його манеру з'ясовувати стосунки: повчальним, менторським тоном, не підвищуючи голосу, пояснювати їй плюси їхніх стосунків і мінуси її нерозважливості. Часом Леся була готова кричати й тупати ногами, лиш би Славко проявив хоч якусь живу реакцію.

Мимоволі знову згадалась Ярина. Подруга завжди повторювала, що не дозволила б так маніпулювати собою, ламати себе, робити себе «додатком до...», навіть якщо цей додаток у шикарній оправі. І хоч Леся відмахувалась від цих слів, але в уяві все ж бачила – їй доведеться докладати багато зусиль, щоб бути відповідною, і ще більше зусиль, щоб при цьому залишатися собою.

Якщо Славко дізнається, то буде пригадувати їй це досить часто.

Байдуже. Одна зустріч у людному місці. Раптом що – перепрошу й попрощаюсь. І ніхто ні про що не дізнається.

День повільно гаснув, а місто запалювалось вогнями ліхтарів. Леся вирішила піти пішки й дорогою ще раз все спокійно зважити. Але чим ближче вона підходила до місця зустрічі, тим повільнішими ставали її кроки.

Якщо він запізниться бодай на хвилину, я піду додому.

Ліхтарики над терасою «Панської чарки» створювали затишок і манили до середини. Леся зупинилась перед входом, її ніхто не чекав назовні, за столиками теж не було помітно самотнього блондина.

Їй стало так соромно за свою довірливість, що аж сльози на очі навернулись. Вона таки дурепа, якщо погодилась на цю авантюру, а він, напевно, стоїть десь недалеко за рогом і втішається, що розвів ще одну ідіотку.

Леся крадькома озирнулась. Якщо ніхто не дивиться в її бік, то можна вдати поспіх, або що хтось зателефонував, а вона того когось виглядає і йде, або щось не знайти в сумочці та зникнути звідси якнайшвидше.

– Привіт, – глибокий, з дзвіночками голос озвався за спиною, – вибач, що не чекав тебе надворі. Я взяв на себе сміливість замовити нам кави й вина. Ти де хочеш присісти: всередині чи на терасі?

Його слова могли б здатись фамільярністю, якби не були сказані так, наче вони вже зустрічались бозна-скільки разів, тож це для них цілком звично. Леся не змогла не відповісти на його усмішку.

– На терасі...

Чоловік поведився владно, але це її не дратувало. У ньому відчувалась тверда чоловіча впевненість у власних силах, і Леся не втрималась від запитання:

– Чому ти шукаєш ідеальну жінку в неті?

– Я шукав скрізь.

– Шукав?

– Я вирішив, що ідеалу не існує. Ідеальну жінку чоловік повинен створити сам.

– Оце новина! І як же, цікаво, це робиться?

– Увагою, турботою, ніжністю, коханням...

Усередині в неї знову все болісно стиснулось: чому Ярослав не такий? Чому хоче, щоб вона сама ліпила з себе ідеал і відповідала своєму майбутньому статусу – дружина політика?

Леся примружила очі й, долаючи незвичний для неї сором, уважно розглядала чоловіка. І їй дуже подобалось те, що вона бачила.

У тьмяному світлі тераси його очі здавались темнішими й глибокими, правильні риси обличчя приковували погляд, губи – чітко окреслені, зухвалі, наче запрошували до поцілунку.

Лесі стало смішно від такого висновку, але водночас від думки про поцілунок з ним її охоплювало ніжне тремтіння.

Дівчина випросталась і пригубила вина. І чому це вона думає про поцілунки? Треба неодмінно щось сказати, адже пауза затягується, і в його очах вже проскакують хитрі вогники.

– Це звучить занадто гарно, щоб бути правдою. Зазвичай чоловіків вистачає лише на квітково-шоколадний період. Ну і, часом, на медовий місяць.

– У кожного правила є винятки.

Леся бачила, що він чекає на зустрічне запитання, але вирішила змінити тему.

– Чим ти займаєшся?

Руслан усміхнувся, покрутив келих у руці й поглянув так, ніби хотів сказати: «Я зрозумів, що ти навмисно уникаєш цієї розмови».

– У мене разом з друзями є бізнесова справа, магазин комп'ютерної техніки «Саруан». Крім того, я пишу програми, створюю сайти, розкручую їх і продаю.

– А... хіба на цьому можна заробити?

– Думаю, ти була б здивована, якби дізналася, скільки можна на цьому заробити.

Леся подивилась на нього з недовірою. Вона чула, що так можна підзаробити, але щоб хтось займався цим серйозно?

– І багато ти продав?

– Чую сарказм у голосі, але все ж відповім. Продав три, за дуже непогані гроші.

– А тобі не шкода було їх продавати?

Руслан подивився на неї якимось дивно, наче оцінював. Леся знітилась.

– Як тобі сказати... Не дуже шкода, тому що первістка я бережу, хоч за нього пропонують фантастичну, як на мене, суму. А ти чим займаєшся?

– Я поки що студентка. Збираюсь бути PR-менеджером. Цього літа практикувалась у туристичній фірмі й навіть трохи там заробила.

Він продовжував вивчати її, ледь нахиливши голову.

– Давай не будемо про справи. Вип'ємо вина й поговоримо про щось приємніше.

Леся усміхнулась, підіймаючи келих.

Нічний Львів горів вогнями вікон, автомобілів і вітрин. На відкритих терасах ресторанів і кафе були зайняті майже всі столики. Молодь голосно сміялась, закохані пари сиділи, не помічаючи нічого навколо, літні люди спокійно розмовляли, попиваючи чай або каву з маленьких філіжанок. Місто поволі віддавало тепло дня, і люди насолоджувались цими останніми літніми вечорами, коли ще не надто холодно, але вже й не спекотно.

У Лесі трохи паморочилось у голові, але вона почувалася легко й невимушено. Руслан тримав її за руку, переплівши їхні пальці. Розмовляючи, вони йшли у бік Високого Замку.

Як не дивно, але зараз Леся зовсім не переймалась, що її може побачити хтось зі знайомих. Іти поруч з Русланом, слухати його голос, відчувати тепло долоні... то було так природно, правильно... так, як повинно бути.

Леся знала, що коли вони нарешті опиняться на оглядовому майданчику, у неї дико болітимуть ноги, але дозволила Руслану вести себе туди. Було неймовірно цікаво слухати його, і вона часто вибухала сміхом у відповідь на його жарти. Але чим довше Леся була з ним, тим більше зростав душевний неспокій, щось не складалось, і врешті воно сформувалось у запитання:

– Ти розумний, дотепний і привабливий. Усе це надто добре, мусить бути якась заковика.

– У тебе буде багато часу, щоб знайти її.

Леся закусила губу й промовчала. Вона відчула, що Руслан не жартує. Але! Вона не сказала йому, що в неї є... чоловік, з яким вона вже довгий час разом, який дав їй зрозуміти, що одруження – лиш справа часу, і який збіситься, якщо дізнається про цю зустріч.

А Руслан?.. А вона сама?.. Вони просиділи в «Панській чарці» майже дві години, але ніхто з них не запитав про особисте життя. А може, він теж когось приховує? І ця думка до болю зранила її. Але... якщо вона запитає зараз у нього про це, то він неодмінно запитає і її. А Леся нізащо не хоче казати правду. Чому раптом все стало так складно?

– Тобі не холодно?

– Що? Вибач, я задумалась.

Руслан ледь стис її руку:

– Якщо ти не захочеш продовжувати це знайомство, я впаду в депресію, але наполягати не буду.

– Ну що ти, мені ж треба ще заковика знайти.

Леся відповіла не задумуючись і чітко зрозуміла – це саме те, чого вона насправді хоче, і байдуже на все інше.

На оглядовому майданчику виявилось значно холодніше, ніж Леся сподівалась, і її легкий ажурний светрик нічим не міг зарадити. Дорогою здавалось, що вітру немає, лише дерева шелестіли, і дівчина вважала, що це нормально для ночі, тому не звертала уваги.

Від пориву вітру її пересмикнуло, і Руслан, усе ще тримаючи дівчину за руку, відчув це. Він обійняв її та пригорнув до себе. Леся заплющила очі, насолоджуючись відчуттям того, як тепло його тіла поволі огортає її.

– Я часто приходжу сюди літом. Місто звідси здається зовсім іншим. А ще тут є маленька таємниця...

– Яка?

– Тут величезні зорі.

Дівчина розплющила очі й глянула вгору. Зорі справді були великими та яскравими. Вона не могла згадати, коли востаннє бачила їх так близько...

Леся вловила його дихання на шкірі, легкий дотик губ і відчула, що починає тремтіти. Руслан ледь напружився, відгорнув її волосся назад і обпік поцілунком плече, торкнувся шиї, мочки вуха, щоки. Він повільно, але впевнено повертав її до себе, шукаючи губами її губ...

Леся прокинулась із блаженною усмішкою. Варто було б подякувати Ярині за її наполегливість, але не можна. Вона, у кращому разі, не зрозуміє.

Ярина завжди була практичною матеріалісткою, і хоч любила розважитись, однак для життя шукала вигідну партію. Лесі часом здавалось, що подруга заздрить їй через Славка, але вона одразу проганяла цю думку. Ярослав не був із того типу чоловіків, які подобались Ярині: ні з вигляду, ні характером. Крім того, вони знаються надто довго, щоб опускатись до конкуренції через чоловіка, який уже зробив свій вибір.

Леся задоволено потягнулась, відчуваючи, як напружуються м'язи, і подумки склала план на день. Для початку треба швидко ліквідувати безлад у кімнаті, а ще вибрати щось для прогулянки. Руслан обіцяв заїхати за нею опівдні, але так і не зізнався, куди вони підуть. Лише обіцяв, що їй сподобається.

Руслан... Мрійник... Від згадки про нього Леся знов усміхнулась, примружила очі й торкнулась пальцями губ...

Їхній перший поцілунок виявився набагато кращим, ніж вона уявляла, і Леся просто перестала думати, віддавшись почуттям. Між ними насправді була та сама хімія, з якої вона колись насміхалась. У якийсь момент Лесі навіть здалось, що вона готова віддатися йому просто там, на оглядовому майданчику Високого Замку.

Руслан, напевно, відчув її бажання, тому що перервав поцілунок та уважно поглянув на неї. А Лесі раптом стало до сліз соромно: і що він подумає? Що вона розпусна й поводитьься так з кожним, хто запросить на побачення?

– Про що ти зараз думаєш?

Леся проковтнула клубок у горлі й доклала зусиль, щоб голос не видав її стану.

– Про те, що порядні дівчата не цілуються на першому побаченні.

Він розсміявся легко та щиро.

– Вважатимемо, що наше перше побачення відбулось у неті.

Тоді Руслан обійняв її, міцно притис до себе, і вони завмерли, дивлячись на нічний Львів. Леся вперше відчула спокій та захищеність в обіймах чоловіка.

Розділ 5

Руслан

– Іван казав, що має для нас сюрприз.

Артем крутився в кріслі, закривши руки за голову. Коліщатка неприємно пищали від тертя об плитку. Руслан нахмурився.

– Не знаю, Тьом... його сюрпризи останнім часом мені зовсім не подобаються. І перестань крутитись! У мене від того звуку вже оскома.

– Відколи це ти став таким вразливим? Але ти маєш рацію, – Артем враз посерйознішав, – Іван або втратив орієнтири, або зовсім знахабнів.

– Звісно, ще один інвестор – це добре, але не за частку компанії. Як хоче, нехай продає своє долю. Моя третина лишиться моєю.

– Аналогічно.

– І взагалі, – Руслан підвівся й пройшовся кімнатою, похрускуючи суглобами пальців, – ми домовились, що орієнтуємося на серйозні компанії й будемо намагатись вийти на європейський ринок. Я навіть набрався сміливості й розіслав пропозиції до Польщі та Німеччини, а Іван лише шукає швидкі гроші, та й інвестори його якісь...

– ...фейси з підозрою на кримінальне минуле.

– Саме так. Але найбільше мені не сподобалось, що Іван згадав «Пандематік».

– Знаєш, мене це теж здивувало. Іван добре знає, що це твій домен та сайт. І створено його було задовго до нашої спілки.

– До того ж «Саруан» не має на нього жодного права. Знаєш, я серйозно задумався над твоєю пропозицією викупити Іванову

частку. Байдуже, скільки захоче. Візьму кредит, але з ним треба розійтись.

– От сьогодні й запитаємо, скільки хоче. А як бонус, хай залишить собі тих своїх інвесторів.

Руслан зупинився біля вікна. Вид на Високий Замок завжди заспокоював його, а цього разу ще й навіював приємні спогади...

Попри показну самовпевненість, Руслан усе ж хвилювався. А якщо Артем таки мав рацію, і Леся виявиться зовсім не дівчиною з фото? Але вона погодилась на зустріч, ще й у людному місці. Руслан усміхнувся думці, що Артем таки програв, і треба було закладатись на щось конкретне.

Леся... Руслан не був певен, що ім'я справжнє, але воно їй пасувало. До радісних очей, гарненького, трошки кирпатого носика й усмішки, наче веселої, але водночас із якимось глибоким затаєним сумом. Напевно, саме за цю усмішку Руслан і зачепився, наче відчув щось своє, рідне.

І таки не помилився. Усередині стало гаряче, щойно її побачив. Стояла розгублена, знервована, але все ж стояла, хоч могла піти, зрозумівши, що ніхто її не чекає. А могла і зовсім не прийти.

Руслан повадився дещо нахабно, але хотів справити на неї враження, показати, що є успішним, впевненим у собі, самодостатнім чоловіком.

Коли минула перша незручність, вони не могли наговоритись. У Руслана виникло враження, що він знає її давно, усе життя. Він дивився на Лесю й думав, що така дівчина не може бути без пари, а з недомовок зрозумів, що так воно і є. У якийсь момент навіть почувався злодієм, але заспокоювала думка, що вона сама прийшла. А потім розізлився на неї – вирішила розважитись, гарно провести час, поки там щось не складається? Але ж ні, спостерігав за Лесею і бачив, що вона не грає, не прикидається, поводить легко та невимушено, не слідкує за часом. Бачив, що подобається їй... І там, на Високому Замку, коли обіймав її, тремтячу, захищаючи від вітру, мусив поцілувати, мусив знати, чи відповість на поцілунок...

– Мовчиш, партизанишся...

Руслан аж здригнувся від несподіванки.

– Ти про що?

– Про напівоголену пенсіонерку.

– Придурок.

– Та скільки можна? Як щось не подобається, так зразу «придурок». Ну, давай, розповідай.

– Нема особливо про що розповідати.

– Ого! То все аж так серйозно?

– Можливо.

– Якщо не впевнений, то познайом мене з нею, може, у мене щось серйозне вийде.

Замріяність миттєво зникла з обличчя Руслана, очі загрозливо звузились. Артем аж відступив на крок під цим поглядом.

– Вона моя.

– Руль, та це ти в нас придурок. Я ж пожартував. Чи ти не знаєш? Мене б Маринка в асфальт закатала. І не дивись на мене так більше, я аж злякався.

– Вибач, я знаю. Просто нерви останнім часом геть здають. Ніяк не можу викинути з голови Іванового натяку на «Пандематік».

– Та забий. Останнє слово все одно за тобою.

– Саме так. Це мій первісток, моя гордість і моя візитівка. І наша реклама. До речі, я придумав нову фішку, допишу ще кілька алгоритмів і буду випробовувати.

Руслан повернувся за свій стіл і відкрив папку на робочому столі ноутбука.

– Руль, раз ти вже в доброму настрої, можна мені піти? Мене Маринка чекає...

– Та йди вже...

– А твоя руденька не образиться, що ти її на комп обміняв?

– Ні, ми домовилися зустрітись пізніше. Хочу повезти її до лісу.

– І з'їсти!

– Тьом, іди до Маринки, а то не витримаю і розкажу їй, який ти збоченець.

– Та який з мене збоченець! То ти в нас, як вампір – удень з дому не виходиш. І як то ти на ліс відважився? Ага, точно! Крові давно не пив...

Артем спритно ухилився від товстого глянцевого журналу й вискочив за двері.

– Придурок...

Руслан трохи почекав, тримаючи в руці ще один журнал, але друг не повернувся. Він подивився у вікно, навіть встав із крісла, але, постоявши мить, знову сів і зайшов у кабінет адміна в «Пандематік». Хоч домен і сайт недоторкані, але треба підстрахуватись. Руслан увійшов до особистого кабінету й активував свій винахід – «лок».

Розділ 6

Леся

- Куди ми їдемо?
- До лісу. У мене там є таємна галявинка, хочу показати тобі.
- Ага, вирішив з'їсти мене подалі від свідків.

Руслан оцінювально подивився на неї, примруживши одне око, і відповів з усмішкою:

- З'їсти – не з'їм, але покусаю точно.

Його погляд пропікав її наскрізь, і Леся відчула, як усередині все завмирає в передчутті. Вона вже вкотре розправила складки спідниці й потягнулась по пляшечку з водою.

Чому вона зараз із чоловіком, з яким познайомилася лише вчора? Чому дозволяє везти себе в невідомому напрямку? Чому змовчала на його слова, хоча почула в них усе? І чому вона чекає того, що має статись? Чому їй байдуже, що про неї подумає світ? Чому вона, така розсудлива, забуває про все в його присутності? Чому стільки запитань і лиш одна відповідь?

- Леся, якщо не хочеш, то я кусатись не буду.

Вона всміхнулася, дивлячись йому в очі, і повернулася до вікна.

Автомобіль безкінечно довго й повільно їхав ледь помітною стежкою поміж дерев. Леся все частіше приглядалась до дерев та кущів і супилась. Вона вже почала хвилюватись, що дорога назад займе ще більше часу.

- А ти часто приїздиш на цю таємну галявину?

– Не хвилюйся, – Руслан задоволено всміхнувся, – досить часто, щоб блуд не вчепився.

Леся бачила промінчики дрібних зморщок від сміху в кутиках його очей і впевнену розслаблену позу. У її голові зародилася чітка

думка, що Руслан з нею бавиться, возить дикими стежками, а галявина насправді десь зовсім поруч.

– Чомусь мені здається, що ти навмисно затягуєш час.

– Лесю, – він взяв її руку й легенько стис, – ти ж довірилась мені, коли погодилась на цю поїздку. Просто розслабся, не станеться нічого, чого ти не захочеш. Обіцяю.

Тепер дівчина почала хвилюватися ще більше, з'явився страх і невпевненість. Уся ця ситуація здалась їй величезною дурною помилкою. Маніяки часто видаються добрими та пухнастими, і якщо вона сьогодні не повернеться додому, то ніхто ніколи навіть і не дізнається, що з нею сталося.

Леся заплющила очі, глибоко вдихнула. А які варіанти? Вистрибнути з машини й тікати? Вона ж навіть не знає, у який бік. І зрештою, як це виглядатиме? Якщо Руслан маніяк, то в неї нема жодного шансу. Якщо ж ні, то в кращому разі він насміється на все життя.

Леся стріпнула головою, відганяючи неприємні думки. Вона ж відчуває, що йому можна вірити... Зрештою, сама зробила вибір, і що б тепер не сталося – винною теж буде сама.

Автомобіль нарешті зупинився на краю галявини, зовсім невеликої, але досить світлої, з невисокою густою травою. Кущі неначе відгороджували її від лісу, але все ж у Лесі залишалось відчуття настороженості.

Дівчині здавалося, що в неї вібрують усі нутрощі: чи від страху перед лісом, чи від того, що вона в лісі сама з малознайомим чоловіком, чи від власних... Леся не знаходила правильних слів, щоб описати свої відчуття. Вона бачила, як на неї дивиться Руслан, і від того ставало млосно, але водночас їх хотілось тих поглядів, хотілось поцілунків, хотілось... вона навіть могла уявити й навіть відчути... і боялася своїх диких, таких невластивих їй бажань.

Леся вийшла з автомобіля і з насолодою вдихнула, наче всмоктуючи в себе п'янке лісове повітря. Вона хотіла заспокоїтись, здаватися розслабленою і впевненою в собі, однак пальці

продовжували тремтіти. Щоб не показувати страху, Леся витягнула з сумочки гребінець і почала збирати у хвостик свої кучері.

Птахи, налякані звуками машини, почали знову озиватись, усе сміливіше подаючи голос. І це було не таким моторошним, як абсолютна тиша ще кілька хвилин тому. Стало трохи спокійніше.

Руслан тим часом готував обіцяний сюрприз: постелив плед, запалив спіральку, яка мала відлякувати комарів, і витяг із багажника плетений кошик для пікніка, чим змусив Леся відвернутись, щоб не показувати стримуваного сміху.

Дівчина подумки уявляла класичний варіант романтичного пікніка в лісі й здивувалась, побачивши іншу пляшку.

– Вермут?

– Я подумав, що шампанське буде занадто банально. Крім того, що може бути кращим за вермут у лісі? Та ще й зі справжніх кришталевих келихів, – Леся пирснула сміхом, – не смійся, я зараз принесу ожину, і ти сама оціниш.

Леся зручно вместились і пригубила з келиха. Їй не надто подобався напій із його ледь вловимою гіркотою та терпкістю, але в лісі він справді смакував по-особливому, і вона задоволено примружилась. Голодний шлунок на мить обпекло, а тоді тілом поволі розлилось тепло, натомість напруга й нетерпіння зростали. Лесі хотілось, щоб Руслан уже прийшов, розповідав щось, жартував, сміявся, і, може, тоді тиск у грудях зменшиться, стане легше дихати.

Щось упало в її келих, Леся здригнулась і розплющила очі. У вермуті плавало дві ягідки ожини.

– Скуштуй, тобі сподобається.

Вона знову пригубила, дивлячись йому в очі, а потім ще раз, щоб розбавити кислувато-терпкий присмак.

– Незвично, але цікаво.

– Леся, ну ти ж не на іспиті! Просто скажи: сподобалось чи ні.

– Якщо чесно, то не дуже.

– Будемо виправляти ситуацію. Десь там у мене було морозиво. От тільки...

Руслан простягнув руку й заправив пасмо волосся їй за вухо, його пальці легко лягли на потилицю дівчини й так само легко потягли назустріч його поцілунку.

Він цілував ніжно, ледь торкаючись її губ, і цим змушував Леся подаватись йому назустріч, прагнути більшого.

Тілом розливався жар, вона дозволила покласти себе на плед, торкатись волосся, плечей, талії, стегон. Кожен наступний дотик обіцяв ще більше, і Лесі вже здавалось, що вона чекала цього з того моменту, відколи вперше зустрілася з ним поглядом.

Раптом вона відчула неспокій, так наче все це вже було, і зараз повинно статися щось погане, щось страшне. Леся напружилась і вперлася руками йому в груди. Руслан перервав поцілунок, зникло відчуття контакту, близькості. Леся чула, як він відсунувся вбік, але ще секунду боялась розплющити очі, наче завинила перед ним.

Руслан сидів збоку й насторожено дивився на дівчину.

– Щось сталося?

– Ні.

– Якщо не хочеш... Ми доп'ємо вино, і я відвезу тебе додому.

Леся бачила, яка величезна напруга ховається в його погляді, стиснуті губи ледь побіліли.

Її вабило до нього, і вона не могла зрозуміти, чому злякалась. У звуках лісу не було нічого зайвого чи чужого, сонце лоскотало шкіру крізь гілля сосен, а її тіло мліло, вимагаючи продовження.

Леся простягла руку, усміхаючись, вхопила його комірець і потягла до себе...

Вони стояли біля дверей її квартири, і Руслан, міцно обіймаючи, лоскотав подихом її вухо. Леся притислась чолом до його грудей, щоб сховати обличчя у волоссі. Вона почувалась щасливою, як ніколи до того, і не хотіла, щоб Руслан бачив усмішку, що, як їй здавалось, робила обличчя дурнувато-задоволеним.

– Ти як Ру.

– Ру? А хто це?

– Не можу повірити, що ти не читала.

Леся хитнула головою.

– І навіть мультфільму не бачила?

Він дразнив її, говорячи тихо, знав, що з голосу ще не зникли ледь хрипкі нотки, і в Лесі від того перехоплювало подих.

– Каюсь... То хто це?

– От тобі й домашнє завдання, завтра перевірю.

Завтра... Дівчина обійняла його за стан і притислась сильніше. Здавалось, він піде – і зникне те диво, що змушує її серце шалено битись.

Леся глибоко вдихнула й відважилась запитати:

– Може, зайдеш на чай чи каву?

– Вибач, не сьогодні.

Щось болісно смикнулось біля серця й потекло вниз холодною хвилиною.

– Чому?

– Тільки не ображайся, – Руслан чмокнув її в носа, – у мене завтра дуже важлива зустріч. Потрібно підготувати ще купу паперів, зустрітись з Артемом і все обговорити. Я зателефоную завтра, як тільки звільнюсь, і ми домовимось про зустріч.

Він зігнутиим вказівним пальцем підняв її підборіддя й заглянув у очі.

– Лесю, знай: мені байдуже, чи до сьогодні в тебе хтось був, тепер ти – моя жінка.

І Руслан поцілував її так владно та пристрасно, що губи пашіли ще довго після того, як він пішов.

Розділ 7

Руслан

Автомобіль летів трасою на величезній швидкості. Артем стискав кермо й нервово матюкався крізь стиснуті зуби, а Руслан переглядав теку з паперами та намагався згадати, у який файл поклав ключ адміна до свого сайту.

– Ну ти скажи, яке падло! Як він міг пообіцяти таке за нашою спиною?

Артем ударив кермо долонею, і машину ледь хитнуло вбік.

– Заспокойся. Вб'єш нас дорогою, і не буде кому натовкти морду Іванові. Крім того, без ключа їм навіть найкращі хакери не допоможуть, там особливий захист... Та де ж той файл?

Руслан ледве стримався, щоб не пожмакати папери, та опанував себе й почав знову їх перегортати.

– Ключ уже в них, Панов так і сказав. Як він міг, скотина, та ж цей сайт годує нас всіх! А Панов, наволоч, вирішив наостанок зіграти благородство: «став підпис – і ще й купу бабла отримаєш»!

Артем знову нервово вдарив рукою кермо та вилаявся.

– Тьом, перестань, ще не все пропало. Зараз найважливіше дістатись до компа.

– І що ти зробиш?

– Я ж тобі вже казав: там особливий захист, крім ключа, є чорний хід.

– Тобто?

– Чорний хід. Лок.

– Руль, я не дурак, але не розумію, про що ти.

– У цього сайту подвійний вхід: якщо я ввійду з лока, пароль автоматично анулюється, і з сайту викине всіх адмінів, крім мене.

– Ну, Руля, ти таки геній. А мовчав весь час... І добре, що мовчав, а то б Іван, падлюка, і лок здав.

– Гаразд, заспокоїлись і їдемо додому. Я заблокую сайт, а Іван нам більше не партнер і не друг. Без варіантів.

Руслан спакував папери в теку, повернувся, щоб кинути її на заднє сидіння, і завмер – їх наздоганяв чорний джип. Машина могла їхати у своїх справах, але в нього чомусь з'явилося недобре передчуття.

– Слухай, а в Панова є джип?

– Поняття не маю, а чого питаєш?

– Та так, нічого, – Руслан подивився в дзеркало, – здалось.

Джип не робив спроб наздогнати, тримався на стабільній відстані, і Руслан майже заспокоївся. У думках він був уже біля будинку Лесі й уявляв, як вона вибіжить йому назустріч, усміхнена, трохи зніяковіла і така гарна. Він згадував її запах, її дотики й сміх, її ніжність та пристрасть і розумів, що знайшов саме ту, єдину.

– Ти чому такий задоволений?

– Знаєш, Леся вважає мій ідеал жінки суповим набором.

– То її звуть Леся. І вона може тебе обlamати. Ти мусиш нас познайомити.

– Познайомлю якимсь при нагоді. Збав швидкість – ми на міст виїжджаємо. І вибач, що змусив тебе бути водієм.

– Не страшно, твоя ластівка мене теж слухає.

– Ага, слухає. На виході обов'язково заклинить ремінь безпеки, от тоді я на тебе подивлюсь.

Напруга трохи спала, Артем зменшив швидкість і простягнув руку до радіо, шукаючи іншу хвилю. Приймач тихо зашипів, і раптом Руслан почув наростаюче гудіння, погане передчуття повернулося з подвоєною силою. Боковим зором він побачив, що джип наздоганяє їх і впевнено йде на обгін.

– Панов не міг... Тьома, газуй!

– Що?..

Джип від'їхав трохи набік, тоді різко повернув і вдарив машину в бік. Перш ніж Артем зумів вирівнятись, джип ударив ще раз, і їхній

автомобіль вилетів з мосту в яр. Руслан ще встиг подумати, що у кіно в таких випадках завжди хтось бачить і спішить на порятунок, а тут – нікого. Порожня траса й чорний джип...

А потім усе відбувалось повільно: політ, удар, бризки скла в обличчя, вирвані двері, і він наче збоку спостерігає, як його тіло лежить за кілька метрів від машини, закривавлене, неприродно вигнуте, а над ним неймовірно чисте небо й клубки темного жару торкають шкіру...

Розділ 8

Вересень, 2012

Леся

– Лесько, я знаю, що ти вдома! Відчиняй двері! Я чую, як ти ходиш! – Ярина гупала кулаком і кричала на весь під'їзд. – Лесько, ти що, сказалась? Хоч трубку візьми! Пари вже тиждень, як почались! Тебе універу виженуть! ДУ – РА!

Ярина приклала вухо до дверей і прислухалась. За дверима повна тиша. Вона була певна, що ще кілька хвилин тому чула кроки, брязкіт посуду – помилки бути не могло. У Лесі точно щось сталося, але вона не хоче розповідати, ховається.

Ярина постояла ще хвилину й пішла, навмисно голосно стукаючи підборами.

Леся сиділа під дверима, слухала, як віддаляються кроки подруги, і мовчки плакала.

Боже, це ж скільки днів уже минуло? Сім? Десять? Я навіть не знаю. Пари... мали початись у вівторок... середа... десять днів... чому він так зі мною? Він не міг... якщо мене відрахують... як я поясню мамі? Славкові? А він приїде в п'ятницю... як я завжди казала... Боже, як я завжди казала? Усе, що робиться – на краще. Як болить! Чому!? Що кращого?... байдуже... все байдуже... не треба було починати... я зрадила Славіка, і за це тепер розплачуюсь... треба виправити, поки не пізно... якщо мене не виключать, ніхто нічого не дізнається... а боліти... перестане...

Леся встала з підлоги, підійшла до дзеркала. Вона побачила себе майже в повен зріст і жахнулась: немите весь цей час волосся звисало бурими масними пасмами, виразні синці під величезними

на змарнілому обличчі очима, хвороблива блідість і попечені смагою губи. Вона схудла, певне, на кілька кілограмів.

Який жах! Але це нічого. Скажу, що була хвора. Грип або запалення якесь там. Побачивши мене, ніхто не засумнівається. Привести себе до ладу – і завтра на пари.

Після прохолодного душу й міцної кави Лесі стало значно краще, їй навіть раптом захотілося помсти. Хай маленької, але щоб останнє слово було за нею. Може, тоді стане трохи легше. Але... Але! Що вона знає про чоловіка, якому віддалась, навіть не запитавши в нього прізвища, адреси?

Сором. Пекучий сором, аж до сліз, і злість на себе. Як вона могла так безвідповідально вчинити? Ярослав таки має рацію: вона занадто нерозважлива й імпульсивна.

Леся аж скривилась, згадавши, яким тоном Славик казав це востаннє, збираючись у відрядження, наче передчував щось. А якби вона завагітніла? Ні, це нереально. Але це можна використати, адже якщо Руслан так із нею вчинив, то, напевно, одружений або має наречену. І вона обов'язково знайде її. Якось. Якби вона знала хоч щось! СТОП! «Саруан»! О, так! У неї є те щось, з чого можна почати. Якщо у неті є бодай натяк, вона неодмінно знайде його.

Гугл миттєво видав кілька посилань, і два з них були саме тими: загальна інформація й офіційна сторінка магазину. Ось він – красень, із друзями-співвласниками: Артем Лагоцький, Руслан Мірошніченко, Іван Барбіл. Та адреса.

А прізвище в нього гарне. Цікаво, кому з друзів він розповів про мене? Може, їм обом? А може, лише тому блондину, з яким стоїть в обнімку? Зразу видно – добрі друзі. Йому, напевно, і похвалився, як розвів чергову дуру...

Леся підійшла до шафи та впевнено витягла свою фатальну сукню – бірюзову, вузьку, пристойно коротку, з відкритою спиною; зробила макіяж, трохи різкіший, ніж завжди, щоб приховати виснаження; вклала кучері та взула босоніжки з найвищими підборами. Вона знала, що має неперевершений вигляд, і хто б не зустрів її в

магазині, пасія Руслана обов'язково дізнається про «добру знайому пана Мірошніченка». Леся ще й адресу залишить.

У магазині не було відвідувачів, і дівчина із байджем продавця-консультанта мовчки повела її в кабінет директора. У порівнянні з повністю заставленим товарами магазином, кабінет директора виявився просторим, світлим, з мінімумом меблів і величезним вікном на всю стіну. За столом незнайомий чоловік переглядав папери.

– Добридень, мені потрібен Руслан Мірошніченко.

Чоловік відклав папери, і Леся несподівано відчувала, як його погляд повільно повзе по ній знизу вгору, наче слизький равлик. Їй раптом стало соромно, незручно, і вона вперше подумала, що зробила помилку, прийшовши сюди.

– А ви хто?

Його зверхній та зневажливий тон роздратував її, і Леся знову надягла маску самовпевненої левиці.

– Добра знайома.

– Якби ви були *доброю знайомою*, то знали б, що Руслан загинув.

Стіни посунули на Лесю, зменшуючи простір навколо до вузького тунелю, підлога захитатись під ногами. Попри повний отрути голос чоловіка, новина пролунала як вибух. Серце, здавалось, пропустило удар, кров гуділа у вухах, аж боліло.

– Як?.. Коли?.. Це неможливо...

В очах почало темніти, і Леся мимоволі простягла руку, шукаючи опору. Чоловік швидко вибіг з-за столу й підхопив її, коли вона вже падала, допоміг присісти на диван, приніс склянку води.

– Співчуваю.

– Як це сталося?

– Автокатастрофа. Його автомобіль упав з мосту. Руслан не впорався з керуванням. Він загинув, а його і мій друг вчора вийшов з коми й нічого не може пояснити. У нього амнезія, і він не пам'ятає того дня взагалі.

- Викличте мені таксі, будь ласка...
- Так, звичайно. Ще раз співчуваю.

Свіже повітря привело Лесю до тями. Надворі сутеніло, легкий вітерець став відчутно холодним, і здавалось, що вона надовго випала з часу.

Дівчина обійняла себе руками, вгамовуючи тремтіння. Зараз приїде таксі, а вона не знає, куди їхати. Додому не хочеться, там усе нагадує про ті десять днів, коли вона була певна, що не переживе зради. А все виявилось набагато страшніше... Чи переживе вона смерть? Нічого вже не можна змінити, мертвого не повернеш, йому не помстишся, його можна лише забути. От тільки нехай перестане боліти...

Біля тротуару зупинився автомобіль кислотно-жовтого кольору з емблемою таксі. Водій опустил віконце та втупився в Лесю. Вона ніяк не відреагувала на його чіпкий погляд, і він, скривившись, запитав:

- Пані, це вам таксі викликали?
- Так.
- То прошу сідати. У мене, крім вас, ще багато клієнтів.

Леся механічно відчинила дверцята й сіла на задньому сидінні.

- Куди їдемо?

Таксист дивився на неї з неприхованою цікавістю.

- У «Міленіум».

Леся бачила, як смикнулась його брова, а губи скривились у розуміючій усмішці, але їй було байдуже. Усе навколо втратило кольори та сенс. Лише біль – гострий, пронизливий, пекучий – розривав її зсередини. Леся мимоволі потерла долонею сонячне сплетіння, їй бракувало повітря.

Баси розривали барабанні перетинки, світломузика та штучний туман, у якому танцювали люди, створювали враження хаосу, божевілля й уседозволеності.

Леся пила й не відчувала сп'яніння. Кожні двадцять хвилин хтось пропонував пригостити, вона відмовлялась, поступово всі обличчя злились в одну суцільну маску. Вона витратила колосальну суму на коктейлі, але не змогла погасити вогонь, що випалював її зсередини. Їй потрібно...

Леся вмостилась на високому стільці в кутку бару, де музика здавалась не такою голосною, і знайшла в сумочці телефон. Бармен дивився на неї з сумішшю захвату, цікавості та відрази.

– Ярусю... я знаю... я падлюка...

Вона майже кричала в телефон, гойдаючись на стільці, і їй чомусь здалось, що на тому кінці її не почули.

– Яру – сю?

– Лесько? Ти що, п'яна?

– Ні. Я лише трошки випила... парочку самбук... абсент... рево...

– Ти де?

– Де? Де завжди... ти приїдеш?

– За десять хвилин. Нікуди звідти не йди.

– Добре, – у телефоні почулись гудки, – нікуди не піду... нема куди...

Як болить голова! Печуть губи. Нестерпно хочеться пити. І дико нудить. Леся спробувала розплющити очі. Кімната попливла, а новий напад болю змусив її застогнати.

– Принцеса нарешті прокинулась?! Ти зовсім з'їхала з глузду? То зникла на два тижні! То в повному бойовому мейкапі набралась до чортиків! Що з тобою відбувається?

– Я була хвора...

– Чим?! Анорексією? Ти себе в дзеркало бачила?

– Не кричи, – Леся стисла руками голову, потерла скроні й застогнала, – будь ласка...

– Не кричи?! На тобі сукня висить, як на вішаку, а ти ще й бухаєш?! Жити набридло?! Так ти нашій викладачці скажи! Вона тобі на халяву характері зробить! Весь тиждень тебе незлим тихим згадує!

Кожен звук вибухав у голові тисячами тупих ударів, розходився хвилями по тілу й викликав нудоту. Здавалось, що в животі хтось включив вібрацію, і вона змушувала все тіло дрібно тремтіти.

Леся спробувала підвестись і застогнала від болю, у скроні впились тисячі пекучих голочок, на потилицю наче тиснув хтось сильний і невблаганний, змушуючи її знову лягти та накритися з головою.

– Ти ж мене врятувала... дай попити... води.

– Ага, склянка води – і ти знову п'яна?

– Ярko, мені так паскудно...

– А щоб тобі... Зараз щось придумаю.

Ярина пішла на кухню, за хвилину увімкнувся міксер, і Леся, втиснувши голову в подушку, вібривала разом з його гудінням. У роті пересохло, знову почало нестерпно нудити, і вона раптом згадала про «заземлення».

– Гірше все одно не буде.

Леся повернулася на спину й опустила одну ногу на підлогу. Як не дивно, їй стало трохи легше, вдалося сфокусувати погляд на квітці світильника та навіть здалось, що за кілька хвилин усе минеться.

– Тримай, гоґоль-моґоль.

Леся болісно скривилася. Ярина вирвала її з блаженного заціпеніння, і тепер голова знову розколювалася.

– Цікаво, як ти свій вигляд Славкові поясниш?

– Була хвора...

Розділ 9

Руслан

Пробудження. Повільне, як виринання з безодні, болюче, як укуси тисячі комах, і божевільне, як страшний сон.

Він спробував вдихнути й зрозумів, що не може, щось у горлі заважає, займає весь простір і не дає навіть ковтнути. Миттєво з'явилась паніка. Ослаблюю рукою він спробував позбутися того, що вбивало його. Щось пронизливо запищало збоку, і, здавалось, від цього звуку вибухнув мозок. Простір навколо наповнився тупотом, гамором, і коли його легені мали от-от вибухнути, у них пекучими хвилями влилось повітря.

Він знепритомнів.

– Тьома... Артемчику, ти мене чуєш? Прокидайся...

Голос, знайомий і чужий водночас, витягував із жахіття, у якому він почувався безпорадним та нерухомим. Він бачив лише червоні спалахи перед очима і біль, що перетікав із видіння в його тіло та спалював зсередини. Здавалось, він відчував кожен нерв, кожну клітину свого тіла, і вони боліли так нестерпно, що хотілось кричати.

Тепла, суха долоня накрила його руку, ледь стисла й завмерла.

– Синочку, прокидайся...

Його вже багато років ніхто так не називав, то чому? Хто? Що відбувається? Він спробував розплющити очі, але повіки не слухались, обличчя здавалось застиглою маскою. Лише губи відчувались як живі й пекли, вимагаючи хоч краплю вологи.

– Пити...

– Що?

– Пити.

Кожен звук подразнював горло, щипав язик, обпікав смагою губи. Він не впізнавав свого голосу, ледве чутного, хрипкого.

– Зараз, синочку, я покличу лікаря.

За кілька хвилин чийсь руки підняли його голову, до губ торкнулось щось холодне, і по краплі полилась вода. Вона загасила пожежу в роті, але викликала печіння й судоми в шлунку.

– Як ви почуваетесь?

– Я... нічого не... бачу...

– У вас забинтована голова. Зараз ми знімемо частину пов'язки, і ви зможете бачити правим оком.

– А... інше?

– Ліва частина обличчя постраждала в аварії, і її ми поки що не будемо відкривати. Там шви, тому лише перев'язки.

Він смикнувся, коли почув, як над вухом клацнули ножиці, а потім око запекло так, що з нього скотилася сльоза. Світло, якого він так прагнув, подарувало лише біль.

– Око реагує нормально. Спробуйте сфокусувати на чомусь погляд.

Чиясь рука обережно витерла сльозу, і йому захотілось побачити, хто це. Повільно, перемагаючи печіння, він розплющив око, і кімната поступово почала набувати форми. Проста лікарняна палата, з недбало побіленими стінами й голими вікнами. Дівчина в білому халаті та з ножицями, притиснутими до грудей. Здавалось, вона спостерігає за дивом. Літній чоловік у халаті поверх костюма дивиться на нього так, наче кудись поспішає, а його навмисне затримують. І жінка, майже сива, з пронизливо синіми очима, повними болю, надії та радості. Він знає, хто це, але чому вона тут?

– Сину, нарешті...

Він спостерігав, як з її очей котяться неймовірно великі сльози, і не міг зрозуміти, що відбувається. Чому ця жінка називає його сином?

– Як тільки ви опритомніли, ми зателефонували в міліцію, – лікар явно намагався якнайшвидше виконати свій обов'язок і піти геть, –

зараз приїде слідчий, щоб поставити вам кілька запитань.

Жінка здивовано подивилась на лікаря, але змовчала під його важким поглядом.

У двері постукали, і зразу ж увійшов чоловік у міліцейській формі.

– Тільки недовго, йому ще важко говорити, – лікар кивнув і вийшов з палати.

– Залиште нас, будь ласка, – жінка і дівчина тихо вийшли, – як ви почуваетесь?

– Терпимо.

Йому надзвичайно важко давалися слова, горло пекло, але це не пояснювало хрипкості, щось сталося з голосовими зв'язками.

– Ви пам'ятаєте, що з вами трапилось?

Наче звичне запитання для такої ситуації, але він не поспішав відповідати. У мозку спалахнули останні хвилини перед аварією.

– Ні, я взагалі не розумію, чому я тут. Ми збирались їхати на ділову зустріч... Я не пам'ятаю...

Слідчий аж нахилився до нього й примружив очі, а він навіть радів, що обличчя забинтоване, адже не викаже його. Він згадав усе до дрібниць, кожную секунду падіння та болю, кожную мить пробудження й марення.

– Добре... Я проконсультуюся з вашим лікарем, а ви, як тільки щось згадаєте, зателефонуйте. Я залишу вам свій номер телефону.

Слідчий вирвав листок із записника, написав номер і поклав на тумбочку. Потім ще раз уважно глянув на нього, закрив теку й усміхнувся, прямуючи до дверей.

– Наразі в мене більше немає питань. Думаю, справу можна буде закрити.

– А... що сталося?

– Ви їхали на зустріч і ваш друг, Руслан, не впорався з керуванням, машина впала з мосту. Це взагалі диво, що ви залишились живі.

– Руслан?..

– Так. Ви випали з машини, бо їхали непристебнутим, а він, на жаль, загинув миттєво. Його пасок безпеки виявився аж занадто надійним. Жорстока іронія... Прийміть мої співчуття. І бажаю швидкого одужання.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Зоряна Лешко

Серце
не обдуриш

